

[Glønborg]

Vi plejer fra Kristeligt Folkepartis side at lave et slag på tasken og sige en tredjedel til hver – altså de to parter og så det offentlige – det synes vi kunne være meget rimeligt. Vi er egentlig meget imponeret over, at det er lykkedes for en socialdemokratisk finansminister at få noget til at hænge sammen på dette område, som netop har den fordeling. Jeg synes egentlig, det er flot, og jeg synes egentlig, det er en fin imødekommeelse af dem, der sidder i den borgerlige side af salen. Så jeg tror på et resultat.

Finansministeren (Lykketoft):

Må jeg sige tak for ordførerbemærkningerne. Det er lidt uretfærdigt, men jeg vil ikke gøre så farlig meget ud af hverken hr. Klaus Hækkerups, hr. Peter Duetofts, hr. Jørgen Estrups eller hr. Glønborgs bemærkninger, for vi har jo haft lejlighed til at diskutere sagen ret grundigt, inden forslaget blev udarbejdet, og det har jo også genspejlet sig i ordførerbemærkningerne fra regeringspartierne. Der er ikke noget af det, der er sagt af regeringspartiernes ordførere – heller ikke det, hr. Peter Duetoft sagde, som oppositionen antydede – der er i modstrid med det, der har været regeringens intention, eller som regeringen udtrykkelig har givet udtryk for.

Men for nu at tage det helt udramatisk kan man sige, at dette her er et forsøg på at bringe det danske finansieringssystem for en række ydelser, der har at gøre med arbejdsmarkedet, meget mere i overensstemmelse med den måde, man klarer det på i stort set alle andre europæiske lande, de andre nordiske lande og de andre EF-lande. Der har man jo bidrag, som knytter an til lønsummen i en eller anden form uden forskellige fradrag.

Lad os ikke skjule for hinanden – det ved oppositionen jo også godt – at denne omlægning af finansieringen er halvdelen af grundlaget for de indkomstskattelettelser, for de marginalskattelettelser, som ligger i regeringens udspil. Det er altså ikke sådan, at man kan komme og sige: Jamen der er lige den her lille brik, den kan vi ikke lide, den skal helt væk, ellers kan vi ikke snakke om det. Så styrter hele bygningsværket, og det ved oppositionen naturligtvis godt.

Derfor er det et dårligt tegn for de forhandlinger, der stadig væk tales om at man gerne vil

deltage i, når man så frontalt prøver at melde sig ud af en konstruktiv diskussion om arbejdsmarkedsbidragene, og jeg vil gerne knytte an til nogle af de konkrete kritikpunkter, som De Konservatives og Venstres ordførere har fremført.

Hr. Kai Dige Bach siger: Det er noget kedeligt noget, det her, og det er De Konservative modstandere af, for det udhuler rentefradrag og pensionsbidrag. Jamen man kan jo ikke anskue dette her fuldstændig uafhængigt af, hvordan resten af regeringens udspil er lavet. Vi har i den stil og grad i regeringens udspil taget hensyn til boligmarkedet, til husejerne i den samlede konstruktion gennem den beherskede begrænsning af rentefradragenes værdi – mere behersket end den, den borgerlige regering foreslog i 1989 – lettelsen af lejeværdien, omlægningen af finansieringsmulighederne og lettelserne i den direkte skattebetaling.

Det er helt fantastisk, når man undertiden hører en diskussion om dette spørgsmål. Jeg hørte bl.a. fru Pernille Sams nogle gange forleden dag tale om, at nu stiger nettoboligudgifterne for husejerne, fordi skatten falder. Det morsomste, man kan sige om den sag, er, at de hårdest ramte mennesker her i landet er sømændene, for de betaler slet ikke skat. Derfor har de langt de største nettoboligudgifter. Den form for argumentation kan man jo ikke komme stikkende med. Jeg tror heller ikke, man kan bilde ret mange mennesker ind, at det er sådan, det hænger sammen.

Vi har i den samlede konstruktion af dette udspil sørget for at tage hensyn til dem, som, fordi de var født på et ret sent tidspunkt og købte hus på et ret sent tidspunkt, har store rentefradrag. Det er der taget hensyn til i indretningen af den samlede reform, og derfor er det ikke noget lødigt argument imod arbejdsmarkedsbidragene, at de isoleret set ved at bidrage til at sænke indkomstskatterne reducerer fradragenes værdi. Og det er fuldstændig uden mening at tale om bidrag til arbejdsmarkedet af den skattepligtige indkomst. Jeg ved godt, at KV-regeringen præsenterede os for noget sådant sidste efterår, men jeg må indrømme, at jeg på intet tidspunkt tog det alvorligt. Da jeg så det, sagde jeg: Jamen det er da, fordi de ikke vil noget. Det er da, fordi de ikke har lyst til at snakke med os. Det er da en afværgemanøvre. For i alle de omgange, hvor vi har forhandlet